

Sygn. akt VIII C 1235/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2573,29 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego K. W. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 651,37 zł (sześćset pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części.

Sygn. akt VIII C 1235/17

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył

w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko K. W. powództwo o zapłatę 3.808,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu,

w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 20 lipca 2016 roku wypłacił pozwanemu kwotę 2.500 zł (na zasadach kredytu konsumenckiego), zgodnie z zawartą umową pożyczki nr (...), której udzielił na okres 14 miesięcy. Pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat oraz umownymi odsetkami w wysokości 10% w stosunku rocznym. Dodatkowo pozwany zobowiązał się płacić wraz z każdą ratą pożyczki opłatę administracyjną w wysokości 25 zł miesięcznie oraz jednorazową opłatę przygotowawczą w wysokości 975 zł, rozdzielaną proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczaną częściowo z każdą ratą w terminach spłaty pożyczki. Ponadto zobowiązała się do zwrotu opłaty poniesionej w związku z wypłatą pożyczki jako czeku G., którą dobrowolnie wybrał jako formę wypłaty. Wobec braku dokonywania przez pozwanego terminowej spłaty, powód wypowiedział umowę pożyczki. Na dochodzoną pozwem kwotę 3.808,29 zł składają się następujące należności: kwota 2.500 zł stanowiąca sumę

niespłaconego kapitału, kwota 73,29 zł skapitalizowana kwota odsetek naliczona od kwoty kapitału od dnia wypłaty do dnia rozwiązania umowy, kwota 123 zł z tytułu kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty oraz ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 49 złotych z tytułu kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza w wysokości 975 zł, opłata administracyjna w wysokości 75 zł oraz opłata za wypłatę pożyczki w formie czeku G. w kwocie 13 zł. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(pozew k. 2-4)**

W dniu 2 marca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v, sprzeciw k. 5-6v, postanowienie k. 9)**

Powód uzupełnił braki formalne pozwu w postępowaniu uproszczonym w terminie, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie. **(pismo procesowe k. 12)**

Na rozprawie w dniu 28 września 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił strony zostały prawidłowo zawiadomione o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 38)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2016 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. udzielił pozwanemu K. W. pożyczki (kredytu konsumenckiego) w kwocie 2.500 zł, na okres 14 miesięcy, którą pozwany zobowiązał się zwrócić zgodnie z harmonogramem spłat, w miesięcznych ratach wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym. Ponadto pozwany zobowiązał się do zapłaty opłaty przygotowawczej w wysokości 975 zł, rozdzielanej proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczanej częściowo wraz z każdą ratą w terminach spłaty raty oraz do uiszczania opłaty administracyjnej w wysokości 25 zł miesięcznie. Opłata przygotowawcza miała obejmować poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składały się koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy oraz badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. Opłata administracyjna miała obejmować czynności związane z administrowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center oraz wysyłki komunikatów sms.

W umowie zawarto też następujący zapis: „Opłata za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G.: 13 złotych. Opłata płatna jednorazowo wraz z pierwszą ratą pożyczki w przypadku wyboru przez klienta wypłaty pożyczki w formie czeku G.. Opłata ta nie miała być pobrana przez pożyczkodawcę, ale przekazana do Banku (...) w celu pokrycia kosztów wypłaty kwoty pożyczki przy pomocy czeku G.”. Klient miał dobrowolnie wybrać tę metodę wypłaty. We wstępnej części umowy w miejscu przeznaczonym na numer rachunku pożyczkobiorcy zaznaczono (...). Opłata w wysokości 13 zł nie została ujęta w całkowitej kwocie do zapłaty ani w harmonogramie spłaty zapisanym w umowie. Została ona wprowadzona dopiero w piśmie opatrzonym datą 20 lipca 2016 roku, które zawierało aktualny harmonogram spłat.

Zgodnie z orientacyjnym harmonogramem spłaty zawartym w umowie pierwsza rata pożyczki miała wynosić 294,44 zł. W przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki powódka uprawniona była do podjęcia działań upominawczo - windykacyjnych, których koszt miał ponieść pozwany w wysokości: 25 zł za koszt przygotowania i wysyłki pierwszego monitu, 49 zł tytułem kosztu przygotowania i wysyłki wezwania do zapłaty, 49 zł tytułem kosztu przygotowania i wysyłki ostatecznego wezwania do zapłaty, 49 zł tytułem kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego. W umowie zastrzeżono też, że wymagalne należności pożyczkodawcy są zaspokajane w następującej kolejności: koszty działań upominawczo- windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne, opłaty i prowizje, odsetki naliczane od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, kwota niespłaconego kapitału, odsetki bieżące, kwota kapitału bieżącego. Zgodnie z umową, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z

zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy ze spłatą zadłużenia, przekraczającego 60 dni, przy czym zastrzeżono, że dla skuteczności wypowiedzenia konieczne jest doręczenie listem poleconym oświadczenia o wypowiedzeniu. **(kserokopia umowy pożyczki nr (...) k. 19-26, kserokopia pisma z harmonogramem spłat k. 27, okoliczności bezsporne)**

Pozwany nie dokonywał terminowej spłaty pożyczki.

Pismem opatrzonym datą 30 sierpnia 2016 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia w wysokości 332,56 zł w terminie do dnia 6 września 2016 roku, w tym do zapłaty kwoty 25 zł tytułem opłaty za monit.

Pismem opatrzonym datą 19 września 2016 roku powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zadłużenia w wysokości 674,49 zł w terminie do dnia 26 września 2016 roku, w tym do zapłaty kwoty 49 zł za wezwanie do zapłaty, z kolei pismem opatrzonym datą 5 października 2016 roku powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zadłużenia w wysokości 430,56 zł w terminie do dnia 12 października 2016 roku, w tym do zapłaty kwoty 49 zł za ostateczne wezwanie do zapłaty.

W dniu 21 października 2016 roku powód skierował do pozwanego pismo z wypowiedzeniem umowy pożyczki, wzywając do zapłaty całego zadłużenia w wysokości 3.827,83 zł, które z chwilą rozwiązania umowy stało się wymagalne (w tym 185 zł za monit

i wezwania do zapłaty). **(kserokopie monitów i wezwań do zapłaty k. 29-31, kserokopia wypowiedzenia umowy wraz z potwierdzeniem nadania k. 32-33, okoliczności bezsporne)**

Mimo wezwania do zapłaty, do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

Na powyższą kwotę składają się m.in. niespłacone raty kapitałowe w wysokości 2.500 zł, skapitalizowane odsetki umowne i odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 73,29 zł, kwota 123 zł z tytułu kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty oraz ostatecznego wezwania do zapłaty, kwota 49 złotych z tytułu kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza w wysokości 975 zł, opłata administracyjna w wysokości 75 zł oraz opłata za wypłatę pożyczki w formie czeku G. w kwocie 13 zł. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części i zasługuje na uwzględnienie w zakresie żądanej kwoty 2.573,29 zł, na którą składają się kwota niespłaconych rat kapitałowych oraz skapitalizowane odsetki umowne i odsetki od zadłużenia przeterminowanego, jednakże bez dodatkowych opłat w łącznej kwocie 1.235 zł, na którą składały się: koszty przygotowania i wysyłki monitu, w tym wezwań do zapłaty oraz ostatecznego wezwania do zapłaty, a także przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, opłata przygotowawcza, opłata administracyjna oraz opłata za wypłatę pożyczki w formie czeku G..

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1497 z późn. zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w

zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Z przedłożonego przez powódkę materiału dowodowego wynikało, że strony zawarły 18 lipca 2016 roku umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) co do kwoty 2.500 złotych. Zgodnie ze stwierdzeniami strony powodowej, na dzień wniesienia pozwu zaległości pozwanej z tytułu zawartej umowy wynosiły: 2.500 złotych tytułem kapitału, 73,29 zł tytułem skapitalizowanej kwoty odsetek naliczonych od kwoty kapitału od dnia wypłaty do dnia rozwiązania umowy, kwotę 123 zł z tytułu kosztów przygotowania i wysyłki monitu, wezwania do zapłaty oraz ostatecznego wezwania do zapłaty, kwotę 49 złotych z tytułu kosztów przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego, 975 zł tytułem opłaty przygotowawczej, 25 zł tytułem opłaty administracyjnej oraz 13 zł tytułem opłaty za wypłatę pożyczki w formie czeku G..

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd powziął wątpliwości co do faktu obciążenia pozwanego przez powoda wspomnianymi opłatami dodatkowymi, na łączną kwotę 1.235 złotych, które zdaniem Sądu w sposób znaczący przekraczają faktyczne koszty wykonania poszczególnych czynności, wynikające z zasad doświadczenia życiowego.

Zgodnie bowiem z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Toteż art. 385³ k.c. zawiera katalog niedozwolonych klauzul umownych, wśród których znajdują się te postanowienia, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstepnego (punkt 17). Przy czym klauzule wymienione w przepisie art. 385³ k.c. nie będą mogły być uznane za niedozwolone postanowienia umowne w szczególności wówczas, gdy były przedmiotem indywidualnych uzgodnień lub dotyczyły jednoznacznie określonych głównych świadczeń stron, bądź też gdy analiza treści umowy i wzorca oraz kontekstu sytuacyjnego wskazują, że postanowienia te nie naruszają równowagi kontraktowej.

Zdaniem Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współzycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Stopa tych odsetek, ustalana

w odniesieniu do aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, co odzwierciedla aktualny układ stosunków gospodarczych oraz " cenę" pieniądza

w obrocie międzybankowym i poziom inflacji, nie pozwala podmiotom uprzywilejowanym, jakim zwykle w obrocie z konsumentami są pożyczkodawcy, na wykorzystywanie przymusowego położenia słabszej strony umowy. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z

jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy więc uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu trzeba stwierdzić, iż zawarte w umowie stron postanowienia dotyczące pobierania przez powódkę w związku z zawarciem umowy i jej wykonaniem opłaty dodatkowe w postaci opłaty przygotowawczej i opłaty administracyjnej, stanowią niedozwolone klauzule umowne. Z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż dla firmy udzielającej profesjonalnie pożyczek osobom fizycznym, koszt przygotowania umowy oraz sprawdzenia zdolności kredytowej kredytobiorcy nie będą wynosiły 975 złotych. Analizując zasadność omawianych opłat dodatkowych, należy zauważyć, że strona powodowa nie wykazała w toku niniejszego postępowania dwóch okoliczności – po pierwsze, aby opłaty te były rzeczywiście niezbędne z punktu widzenia realizacji obowiązków umowy pożyczki, a po drugie, że poniosła je w wysokości wskazanej w umowie pożyczki. Opłata przygotowawcza miała służyć pokryciu poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, do których przykładowo należały koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy u klienta oraz badanie zdolności klienta do spłaty pożyczki. Powód nie podał nawet, czy i ewentualnie w jaki sposób zweryfikował zdolność kredytową strony pozwanej ani nie wskazał, że poniósł z tego tytułu jakiegokolwiek wydatki. W ocenie Sądu, nie można w tym zakresie opierać się wyłącznie na twierdzeniach powoda i samym zapisie umownym. Podobnie trudno uznać, aby obsługa uiszczanych bezpośrednio na konto powódki rat kapitałowych w formie przelewu kosztowała 25 złotych dla jednej raty, tym bardziej, że ich księgowanie odbywa się w sposób automatyczny. W treści umowy nie wskazano też, za obsługę jakich ewentualnych wniosków klienta oraz za wysłanie jakich komunikatów SMS, miałyby być pobierana ta opłata. Ponadto fakt pobierania opłaty administracyjnej po rozwiązaniu umowy jest o tyle niezasadne, iż powódka de facto nie ponosiła przecież kosztów administrowania co do niespłaconych rat. Ostatnia opłata dodatkowa, tj. kwota 13 zł stanowiła z kolei opłatę za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G.. Powód zastrzegł, że nie jest to opłata pobierana przez pożyczkodawcę, ale przekazywana do banku w celu pokrycia kosztów wypłaty pożyczki przy pomocy czeku G.. Jeśli chodzi o opłatę w zakresie przekazania pożyczki w formie czeku G., powód, chcąc domagać się od pozwanej zwrotu tego kosztu, winien wykazać, że pożyczka rzeczywiście została przekazana w formie czeku G. oraz że przelała na rzecz Banku kwotę 13 zł. Szczęólnego znaczenia nabiera udowodnienie drugiej okoliczności, gdyż wysokość opłat za tego rodzaju czynności może podlegać negocjacom pomiędzy bankami a podmiotami profesjonalnie zajmującymi się udzielaniem pożyczek, a tego typu usługi mogą być oferowane, świadczone i opłacane w pakietach. Powód nie wykazał ani jednej ani drugiej z opisywanych okoliczności. Skoro powód domagał się zwrotu kwoty 13 zł jako kosztu rzeczywistego, to powinien jego poniesienie jednoznacznie wykazać. Na marginesie warto wskazać, że opłata 13 zł nie została ujęta w pierwotnym harmonogramie spłaty, lecz dopiero w harmonogramie spłaty sporządzonym dzień później, a powódka nie przedłożyła dowodu doręczenia kolejnego planu spłaty pozwanej.

Warto dodać, że zapisy umowy pożyczki przewidujące obowiązek ponoszenia dodatkowych opłat są również sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Wprawdzie wysokość opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej oraz opłaty za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G. zostały ustalone umową pożyczki, a pozwany, składając podpis pod umową, zgodził się na ich ponoszenie, to jednak swoboda umów nie jest całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 353¹ k.p.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani

zasadom współzycia społecznego. W ocenie Sądu wskazuje to na fakt, iż te zapisy umowne stanowią w istocie obejście przepisów o odsetkach maksymalnych przy ich obecnej stosunkowo niskiej stopie i mają stanowić dla pożyczkodawcy dodatkowe źródło zysku. Strona powodowa nie wykazała też, aby ich wysokość była efektem indywidualnych uzgodnień z pozwaną, a nie stosowanego przez nią wobec wszystkich klientów cennika. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, trzeba je uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie w stosunkach z konsumentem jako nie dotyczące świadczeń głównych stron, stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, gdyż kształtują one jego sytuację w sposób podobny do lichwy, co jest powszechnie przyjmowane za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Sąd nie znalazł również podstawy do obciążenia pozwanego kosztami działań określonych w umowie pożyczki jako upominawczo-windykacyjne. Nawiązując do treści umowy pożyczki z dnia 18 lipca 2016 roku, należy wskazać, że w pkt 13 określono uprawnienie strony powodowej do obciążenia pożyczkobiorcy w przypadku opóźnienia w terminowej spłacie zadłużenia kosztami działań upominawczo-windykacyjnych. Zastrzeżone przez stronę powodową koszty obejmują koszty przygotowania i wysłania pism stanowiących pierwszy monit (25,00 zł), wezwanie do zapłaty (49,00 zł), ostateczne wezwanie do zapłaty (49,00 zł). Zdaniem Sądu, koszty te nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Są to koszty nadmierne, a wręcz nawet rażąco wygórowane, nie mają żadnego racjonalnego uzasadnienia i ekonomicznego powiązania z faktycznie poniesionymi wydatkami. Powód narzucił pozwanemu zawyżony taryfikator opłat, kierując się wyłącznie własnym partykularnym interesem. Opłaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. Dla przykładu można również wskazać koszt przekazania sprawy do postępowania windykacyjnego w kwocie 49,00 zł. Umowa pożyczki z dnia 18 lipca 2016 roku nie zawiera definicji postępowania windykacyjnego, nie wskazuje, na czym miałyby ono polegać i jakie czynności w jego ramach miałyby być podejmowane, co pozwoliłoby zweryfikować wysokość kosztów w tym przedmiocie. Co więcej, już skierowanie do pożyczkobiorcy monitu i wezwań do zapłaty stanowi przejaw działań windykacyjnych, a więc takich, które zmierzają do wyegzekwowania od dłużnika należnego wierzycielowi świadczenia. Po skierowaniu do pozwanego ostatecznego wezwania do zapłaty i braku spłaty zadłużenia strona powodowa skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego, domagając się jednocześnie zasądzenia od strony pozwanej poniesionych z tego tytułu kosztów. Opłata została naliczona w sposób automatyczny po upływie terminu zapłaty określonego w ostatecznym wezwaniu do zapłaty, mimo że faktycznie żadne dalsze działania windykacyjne nie były prowadzone, a przynajmniej nic takiego nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności (każdy pożyczkodawca będący przedsiębiorcą musi się liczyć z tym, że będzie musiał podejmować działania mające na celu odzyskanie udzielonej pożyczki).

Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z [art. 6 k.c.](#) ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu [art. 232 k.p.c.](#) Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Wobec powyższego zapisy umowy pożyczki z 18 lipca 2016 roku dotyczące opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej, kosztów działań upominawczo-windykacyjnych oraz opłaty za przekazanie kwoty pożyczki do

wypłaty w formie czeku G., jako niedozwolone klauzule umowne, zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c., nie wiązały pozwanego i nie jest on zobowiązany do uiszczania wynikających z nich należności. Stąd w ocenie Sądu zasadnym było uznać żądanie w zakresie kwoty 2.573,29 zł tytułem niespłaconych rat kapitałowych w kwocie 2.500 zł oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 73,29 zł. W pozostałym zakresie, czyli co do kwoty 1.235 zł, na którą składały się koszty: opłaty przygotowawczej, opłaty administracyjnej, koszty działań upominawczo-windykacyjnych oraz opłaty za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G. - powództwo podlegało oddaleniu jako bezpodstawne.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c stosując zasadę och stosunkowego rozdzielenia. Pozwany przegrał proces w stosunku 0,675.

Koszty procesu obejmują wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru powoda wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), opłata od pozwu 48 zł i opłata od pełnomocnictwa 17 zł. łącznie koszty wyniosły kwotę 965 zł. Pozwany nie poniósł żadnych kosztów. Wobec powyższego powodowi należy się zwrot kwoty 651,37 zł (965 zł x 0,675).